

Aldırma, Bunalma

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli mümin kardeşlerim,

Bir insan kaç kilo gelir, üzerinde yaşadığı toprak kaç kilodur? İnsanın burnundan çektiği hava ne kadar, yaşadığı deniz kenarında, ormandaki hava ne kadardır? İnsanın kendi bir kişidir ama yaşadığı dünyada kaç kişi vardır? İnsanın arzuları, istekleri ne kadardır; ona sunulanlar ne kadardır? İnsanın kaldırma ve tahammül gücü ne kadar, insan üzerindeki baskı ne kadardır? İnsan rahat olmayı ne kadar ister, toprak onu ne kadar aşağı çeker?

İnsan ile onu etkileyen unsurları karşılaştırdığımızda görebiliriz ki insan, dünyada tam anlamıyla ciddi bir savaş yürütmektedir. Sadece elle tutulup gözle görülen maddî şeyler açısından bu böyle; yaşadığımız dünyada bir de gözlemleyemediğimiz faktörler, şeytan, nefsimiz, cinler ve başka birçok unsur vardır. Bunların da insan üzerinde hissedilebilecek oranda ciddi baskısı söz konusudur. Doktorun zararlı olduğunu söyleyip yemeyi yasakladığı gıda çeşidini önünde görünce insanın dayanamayıp bir parça alması da o baskı nedeniyledir.

Dünyada kendimizden önce annemiz, doktorumuz, hemşiremiz bizi korumaya çalışmaktadırlar ama üzerimizdeki baskı çok yüksektir. Tam manasıyla ciddi bir savaş, güçlü bir abluka altında hayat sürmeye gayret etmekteyiz. Sanki kalbimiz vücudumuza kan pompalarken koca dağları kaldıracak bir körüğe hava veriyor gibidir.

Rabbimizin kurduğu bu mücadele dolu düzende ne zengin ne fakir, ne kadın ne erkek için değişen bir durum yoktur. Dünyaya ilk nefesi alarak adını atan bebeğin mücadelesi o anda başlamakta, aslında en rahat ânımız da nefeslerimizin sonuncusunu verdiğimiz an olmaktadır. İmanla ölüp giden rahata kavuşmakta ama son nefes imansız verildiyse zaten asıl savaş ondan sonra başlamaktadır.

Hayatı hayalleriyle yönlendireceğini zanneden insan, saniye başı yumruk yiyen bir kum torbası gibidir. Hayatı mevcut boğuşma ve mücadele içinde Allah'a kul olup onun da kendisini ezdirmeyeceğini düşünerek bu planlamayla yaşayan kimse de deniz kenarında dalgaların çarptığı kayalar gibidir. Asırlarca bile sürse dalgalar ona çarpmakta, dalganın biri gidip diğeri devamlı gelmekte ama kaya hâlâ olduğu gibi yerinde durmaktadır. Hayatın bin bir çilesi deniz dalgaları adedince olsa bile kaya misali duran ile kum torbası kıvamında duran elbette aynı olmaz. Bu iki misali insanların hayalci olmayanları ile hayalci yaşayanlarına uyarlayabiliriz. Hayalci bakış sahipleri dünyayı kendilerinin, kendi etraflarında döner sanırlar; hayalci olmayanlar ise dünyayı paylaştıkları sayısız canlının farkında, kendilerini sayısız canlıdan sadece biri saymanın ayırdındadırlar.

Hayatın gerçeği, akşam yatağımıza uzanıp uykuya dalmadan önce kurduğumuz hayaller değildir. Bu dünya benden başkasının benden çok olduğu bir yerdir. Ben bir ton da gelsem üzerine bastığım toprağın milyonda biri kadar ağırlığım yoktur. Zengin de olsam deprem salladığında beşikte gibi sallanıyor, ürküyorum. Korkularım umutlarımdan fazladır, kendimi uyuşturarak geçici tesellilere başvuruyorum ama bu benim helakimle ortaya çıkıyor. Acıları, baskıları hissetmemek için kendimi zehirliyorum. Başka bir aklını yitirmiş de intihar ederek her şeyden kurtulduğunu zannediyor ama bunu yapınca asıl bela onu bulmuş oluyor. Birimizin on dakika içinde bulunduğu zehri diğeri elli senelik ömrüne yaymış oluyor. Sonunda ikisi de gidiyor.

Bu dünyanın kurucusu, düzenleyicisi ve idare edeni Allah'tır. O bir nizam kurmuştur ve buna uyanlar için dünya huzurlu bir yerdir; uymayanlar ise dünyanın işleri ters gider, rüzgârı dahi nefes aldırılmamaya programlı gibidir. O zaman yaşama kaynakları dahi ölüme dönüşür. Dünyanın en kesin gerçeği buranın fani, cennetin ebedî olduğuna inanmaktır. Cennet ile dünyayı eşleştirmeye kalkar,

sanki burası da ebedî gibi davranarak ve yaşadığımız hepi topu elli-yüz senelik hayatı sonsuz zannederek ömür sürersek aldığı maaşın dünyadaki bütün servet ve enerji kaynaklarının tamamı olduğunu zanneden birinin kıt akilliliği gibi davranmış oluruz.

Dünyanın bizim olduğunu sanmamız içten içe gizli bir laiklik (cenneti Allah’a, dünyayı kendimize ayırmak) eseridir. Bu, dünyayı kendimize alenen zehir etmemizdir. İstemedен, Azrâil’in zorlamasıyla ölenleri de mecburen cennete göndermemiz gerekir -çünkü onlar bizdendi. Biz de ölürsek zaten otomatik cennete... Bu manzara roman olarak yazılsa bir tane bile satmazdı çünkü gerçeklikle hiçbir benzerliği yoktur.

Dünyayı böyle gerçeklik dışı algılamamızın faturasını doyumsuzlaşan mutfaklarımızla ödüyoruz. Tıp bizim doyumsuz hâle gelmiş ihtiyaçlarımıza yetişemiyor. Eşlerimizle evlendikten sonra ikinci aydan itibaren eşimiz dışındaki unsurlar üzerinden bu doyumsuzluğu gidermeye çalışıyoruz; eşyalar, mobilyalar, başka ortamlar ve insanlarla... Çocuklarımızı Allah yaratmış değil de biz planlayıp adeta marketten almışız gibi sanarak davrandığımız için ailemizde de bunu yaşıyoruz. Ziraatte bile böyle; insanlığın başlangıcından beri insanoğlunun toprak üzerindeki planları, yaşadığımız devirdeki kadar çılgınca asla olmamıştır. İnsan bir kilo topraktan seksen kilo fasulye almadan gözüne uyku girmiyor; ilaçlar, hormonlar, ilaveler... Tavuklar dahi delirmiş durumdadır. Altı ayda gelmesi gereken büyüme seviyesine kırk beş günde zorla getirilen tavuğu yiyen insan kısırlaşıyor, erkeklerin göğüsleri büyüyor...

Allah’ın yaratıp bizim için planladığı projenin ötesinde yaşama arzumuz bizi trajik noktalara getirmiştir. Bunun için evlilik, aile ortamı, iş yeri sahibi olma, yöneticilik ve yönetilme hâllerinin hiçbirinde mutlu olamaz duruma geldik. Hem paramız yok hem boş oturduğumuz vakit çok. Böyle değişik çelişkiler yaşayan bir nesil oluverdik.

Kardeşlerim,

Ben veya benim gibi birkaç kişinin bu gidişatı düzeltmesi mümkün değildir. Kimse hayalci avuntular içinde olmamalıdır. Çünkü dünya yaşlanmıştır, insan gibi onun da eceli yaklaşmış durumdadır. Bugünden sonra dünyada, yüz sene önceki gibi hayat olamaz. Saat 17’de ikinci vakti girmişken 13’teki kadar güçlü güneş olmasını kimse bekleyemez; çünkü güneşin batma saati yaklaşmıştır. Dünyanın belki beş yüz, bin senesi daha vardır, burasını Allah bilir ama dünyanın Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden sonra tepeden aşağı doğru inmekte olan bir kader yaşadığını Efendimiz haber vermektedir: *“Dünya ve benim aram ölçüldüğünde ben ikinci vakti gelmişimdir. Dünyanın ömrü akşam vaktine kadardır.”*

Gün yirmi dört saat olduğuna göre de ikindiyle akşam arasına olsa olsa dört saat sığabileceği malumdur. Bu da dünyanın kalan ömrünün 1/6 olduğunu, bu bir dilimlik süreden de on dört tane (hicrî) yüzyılın zaten günümüze kadar geçtiğini görebiliriz. Bir saat veya beş yüzyıl kalmış olsun, burası bizi ilgilendirmez ama biz iki gerçeği dikkate alarak yatırım yaparız:

1- Dünya yaşlanmıştır. Ne damarlarında dolaşan su önceki gibidir ne de havası eskisi gibi. Depremleri çoğalmış, selleri vahşileşmiş, afetleri ardı ardına gelir olmuştur.

2- Birleştirilmiş milletler toplanıp dünyayı yeniden gençliğine döndürme planları yapsalar bile bunu zaten samimiyetlerinden değil, yeni bir yerleri bombalama hedeflerine kılıf uydurmak için söylerler. Fakat şu gerçek de var: Ben tek başıma, kendi güzel dünyamı kurabilirim. Yukarıdan itibaren saydığımız gerçekler ışığında aklımı başıma alıp bir kişilik dünya kurmam mümkündür; ancak dünyayı bir kişi için dizayn etmek mümkün değildir.

Her birimiz bir kişilik dünyalar kurabiliriz. Bütün dünyaya rağmen ben, Allah’ın izniyle, Rabbimin nimetlerini olduğu gibi yaşayan, başkalarına takılmadan, strese girmeden, kendimi delirtmeden, etrafıma karşı agresif kimlik takınmadan, başkalarının negatif enerjilerinden etkilenmeyecek tedbirleri

olarak huzurlu yaşayabilirim. Bu durumun en güzel örneklerinden biri, Uhud meydanında adeta düğüne gider gibi cepheye koşan adamlardı. Dünyayı ayaklarının altına alıp sünger gibi ezen bir zihniyete sahip oldukları için ölüm onlara kendini bir meltem gibi hissettirmiş, gelip geçivermişti. Gözlerinin dibindeki cennetle selamlaşarak ölüme koşabilmişlerdi.

Sıkıntımız, omuzlarımızda dünyayı taşımaya kalkmamızdandır, aradaki vahşi rakam farklılıklarına rağmen. Hâlbuki Allah, “*Dünyanın sırtında dolaşın*” buyurmaktadır. Bizim yaptığımızısa dünyayı sırtımıza yüklenmek gibi absürt bir terslik ve farklılıktır. Bu mantık ayrılığını tersinden anladığımız için her gün birkaç kere ölüyor gibi eziyet çektiğimiz huzursuz hayatlar sürdürüyoruz. Rabbimiz dünyayı biz adımlayalım diye yaratmıştır, dünya bizim üzerimizde adımlasın diye değil. Ne zenginlik ne fakirlik, ihtiyarlık veya gençlik bu mantaliteyi değiştirmemelidir.

Kendimiz için kurabileceğimiz kaliteli, vasıflı dünya inşası için sabah namazına kalkabilir, günümüzü bereketli yapabiliriz. Bu bir huzur kaynağıdır. Her gün on sayfa Kur’an okumak feyiz ve bereket kaynağımızdır, bununla huzur bulabiliriz. Her gün salavat getirmeyi, kelime-i tevhidi söylemeyi alışkanlık edinmek bereket ve huzur vesilesidir. Anne-baba duası almak, sıla-i rahim âdetimizi güçlü tutmak da bunlara eklenebilir.

Genellikle zaten sayılanlar arasındaki bu yöntemlere ek olarak Peygamber aleyhisselamın bir sünnetini de burada konumuzun ana damarı sadedinde zikredeceğiz: Hadis-i şeriflerde geçen bu durumun adı *teğâfûl*dür, yani aldırmamak. Aldırmayan, huzur bulur. Aldırmayana yaşlı dünya baskı yapamaz. Biz her şeye aldındığımız, her şey bize ne yapıyor, biz her şeye ne yapıyoruz diye düşündüğümüz, köpek havlayınca dönüp baktığımız, her dolaşan böcekten korktuğumuz, umursadığımız, yeri gelince dünyayı boş veremediğimiz, her derdi mıknaş gibi çektiğimiz için dert volkanı hâline gelmiş durumdayız.

Her olup bitene takıldığımız, takıldıklarımıza kapılıp kaldığımızdandır ki güven duygumuz da dumura uğramıştır. Böyle olunca ne tüccara ne ziraat mahsulüne, ne siyasetçiye ne de kendimize güvenemez hâldeyiz. Çünkü aldırmamayı beceremedik.

Hâlbuki sahabi, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin, canının çekmediği bir şeyle karşılaşınca teğâfûl yaptığını (görmezden geldiğini) söylemektedir. Medine sokaklarında bir yerden başka yere gitmekteyken münafıklardan biri Efendimiz aleyhisselama, “Çek şu hayvanını Muhammed, leş gibi kokuyor!” demişti. Sahabiler ona dönüp “O hayvanın leşi bile senin misk kokundan daha değerlidir” dediler. Resûlullah ise aldırmadan yoluna devam etti.

Aldırsa, analiz etse, argüman üretseydi o göklerin ve yerin peygamberi olduğu yüksek seviyeyi düşürmüş olurdu. Aldırmadı çünkü o, münafığın olmadığı bir Medine’nin de dünya gerçeklerine uymadığının farkındaydı. Arş’ın peygamberi bile hayal peygamberi hiçbir zaman olmadı, hayatın gerçeğine uydu ve öyle örnek oldu. Hayat münafığı, kâfiri, teröristi, delisi, akılsızı, hastası, fakiri, şımarığıyla, kabası ve medenîsiyle, varlıklısı ve yoksulluyla yaşanır. Bu doğal hakikate iman ederek yaşayan peygamberin ümmeti olduğumuzu unutamaz, hayatın sıkıntılarını teğet geçebileceğimizi düşünemeyiz.

Bizim hatalarımız veya başkalarının hataları, onlara aldırmamayı öğrenmediğimiz sürece altında ezileceğimiz şeylerdir. Dünyanın yüksek dalgaları insanı boğmaya zaten yeterlidir, burnumuz yeterli olanı süzerek aldığı için yaşıyoruz. Dertler de buna benzer; kaldırabileceklerimiz ve kaldırmaya gücümüzün yetmeyecekleri vardır. Her şeye burnunu sokan, kulağına değen her haberle ilgilenen biri çıldırmaya mahkûmdur. Böyle olunca psikolojisi bozulduğu gibi ne hayattan ne ibadetlerden lezzet alabilir o. Namaz bile onu rahatlatan bir âdet değil, başının belasıdır adeta. Hâlbuki Resûlullah aleyhisselam, namazı bir huzur kaynağı olarak kılmış ve bize böyle örnek olmuştur. Demek ki namazın

fonksiyonu budur. Ezan bu kişinin içini ferahlatan bir ses olmaktan çıkıp müezzinin fazla bağırmasının kulağını tırmalayacağı rahatsızlık unsuruna dönüşür.

Bahsettiğimiz kaos hâlinde yaşamaktan uzak kalabilmenin, aldırmadan yaşayabilmenin olması için aldırmayacağımız şeyde üç faktör aramamız gerekir: Allah'ın hakkının bulunmaması, kul hakkının bulunmaması, cana zarar olmaması. Allah'a, peygamberine, şeriatına saldırılan veya silah doğrultulmuş durumdayken aldırmamaktan bahsediyor değiliz elbette. Çapımız kadar aldırır, susturur, ötelere, ezeriz ancak çapımızı aştığı yerde aldırmamayı bilmemiz gerekir. İnsanlara zarar veriyor diye bütün cinlere savaş ilan etmeyiz; ama evimizdeki haşerattan zarar görüyorsak haşere ilacı sıkıp böceklerden kurtulabiliriz.

Yazılı veya görsel medyada İslamiyet, Allah, peygamber, ashab-ı kiram, ümmetimizin geçmiş büyükleri, değerlerimiz hakkında ileri geri, seviyesiz konuşmalar ve yıpratıcı kampanyalara hocalar kulak asıp bu tür şeyleri önemser, cevap ihtiyacı hissederlerse bu büyük bir taktik hatası olmaktan başka nedir? Anne-babalar çocuklarının okulda, sokakta, misafirlikte her karşılaşp büyüttüklerine kulak asar, her söylenene hemen dönüp bakmayı alışkanlık edinir, düğünde bir kadının muhabbet esnasında yaydığı önemsiz bir detayı vahiy inmişçesine dev aynasında görür ve onu sırtlarında eve kadar taşıyıp bir de evin gündemi hâline getirirlerse bir sonraki nesle din, iman, ahlak, iffet, şuur, vatan sevgisi taşınmaz.

Osmanlı toplumunun sonlarıyla birlikte geçirdiğimiz yakın yüz senede hem idarenin hem toplumun belirli bir kesiminin devamlı gündemi Avrupa'nın ne yüce ve erişilmez makamlarda olduğu, devamlı oralara doğru gözümüzü dikip hiç ayırmamamız gerektiği, baktıkça feyiz dolmamız vs. olunca kendini aşağılamak, iğne bile üretmez olduğunu düşünmek, yol yapsak çökeceğini, bardak imal etsek hemen kırılacağını düşünmek, sağlıktan sanayiye her sisteminin ölü olduğuna kendini ikna etmekle meşgul ola ola işe yaramaz, çürük, işlevsiz kaderine kendini ikna etmiş nesiller yüzünden bu topraklarda dünyanın en güçlü silahı yapılırsa, yüz kere denense bile bu nesil ona güvenir, inanır mı artık? Bizim silahlarımız Almanlar'inkinden daha güçlü olur mu hiç! Çünkü biz yapamayız. Biz Batılılar'ın gömleğini dikmek için varız...

Bu, küfrün propagandası ve algı hamlelerine aldırانların sonunda gelecekleri bataklıktır. Bir zamanlar Jöntürkler, ardından inkılaplarla Batılılar'a yakınlaştığını sananlar, sonraları da başka yüzlerle aynı teraneyi tekrar edenler yüzünden nesiller geçti ama zihniyet hâlâ "Bizim domatesimizde iş yok, en iyisi Hollanda'da yetişir" durumundan bir adım ileri gitmedi. Kendi domatesini, mısırını, buğdayını bile Batılı'nın karşısında hakir gören, aşağılayan bu aldırma takıntılı zihniyet tabii ki sanayisini de kendi varlığını da aşağı görmeye mahkûmdur. Hatta bir zaman sonra Hristiyanlığın da -muharref olduğu hâlde- gençler açısından daha ruh açıcı hâli olduğu vesaire bir safsata sebeple İslam'dan daha iyi seçenek olduğu noktalara bile getirebilir insanı.

Bu dünyada şeytanın ve ona el, dil, kulak olmuş mahlûklar, sistemler, cihazların bize karşı saldırılarına kulak asmaya, aldırmaya alışır, her söyledikleriyle kompleks ve utanç duyarsak kendimize göre biz değil, bize saldıran ve gözlemleyemediğimiz bir güce göre kendimiz oluşturma yanlısına düşeriz. Bunu yapan kimselerin de kaderi cinnettir. Kompleksli hayat onun elbisesi olur ve bundan kurtulamaz. Şahsiyetli bir mümin için kısa boy, fakirlik, cinsiyet, tip, şekil Allah'ın onu yarattığı hâliyle en güzel kabul edilmesi gereken standarttır. Böyle olmayıp başkalarının gözünden görünenle kendini dizayn eden ise kendi huzurunu kendi eliyle baltalamıştır.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

